

[Petra Petersen.]

begyndte skolen, henvendte hun sig til myndighederne og fik udbetalt det børnetilskud, der tilkommer hende, på ialt 1 086 kr. Hun glædede sig til, at hun nu kunne købe noget tøj til børnene. I alle de år, hun havde været alene, havde de tæret på de tøjreserver, der var; hun havde syet om i en uendelighed, og nu var hun på fuldkommen bar bund, hvad tøj angik.

Men nej — sådan går det ikke, når man er en fattig, enlig mor. En morgen tidlig stillede kongens foged og krævede husleje for den tid, hun havde været på hospitalet, betaling for fogedudlæg, kørsel o. s. v. Denne kone havde stolet på et løfte fra socialkontoret om, at hun roligt kunne lade sig indlægge på hospital — hendes børn skulle nok blive passet og hendes udgifter klaret. Men der var ingen vej udenom, vognen holdt for døren, og enten måtte hun lade fogeden fjerne møblerne, samtidig med at hun så stod på gaden med sine børn, eller hun måtte aflevere 650 kr. af de 1 086 kr., hun havde glædet sig til at kunne købe tøj for til sine børn.

En henvendelse på socialkontoret resulterede i, at hun fik udbetalt 15 kr., som hun skulle klare sig med i 4 dage. Først da et behjertet menneske tog sig af hendes sag, fik hun den hjælp, hun i sin vanskelige situation havde krav på. I øjeblikket får hun 29 kr. pr. uge til sig selv og 70 kr. månedlig i huslejetilskud. Hun er heldig, hun har en god lejlighed med varme og varmt vand; den koster med varme 111 kr. pr. måned. Fra 1. januar stiger den til 127 kr. pr. måned. Det vil sige, at hun af den hjælp, hun får, skal tage 10 kr. hver uge for at kunne betale huslejen, og hun skal så med sine 6 børn klare alle andre forpligtelser med det børnebidrag, hun får; hun venter iøvrigt på invaliderente.

Om vi, der har ansvaret for lovgivningen vedrørende de svageste i samfundet, også har ansvaret for denne moders invaliditet, er et spørgsmål, som jeg skal lade stå ubesvaret, men mon vi egentlig rigtig forstår en sådan tapper lille moders kamp? Mon vi forstår, hvad det vil sige, at hun hver eneste morgen vågner op med alle problemerne væltende ind over sig? Mon vi forstår, hvad det vil sige, når hun står sidst på

måneden og skal vælge imellem at købe et stykke håndsæbe, så hun kan få børnene vasket, eller at købe en pakke havregryn? Mon vi rigtig forstår, hvad det vil sige? Jeg tror det næppe, og det er på den baggrund, vort forslag skal ses — selvom jeg meget vel ved, at 300 kr. om året pr. barn ikke er alverden. For staten betyder den her foreslåede udgift ikke meget, sammenlignet ned de vældige beløb, man bruger til andre ting; jeg tænker på det budget, finansministeren forelagde her forleden dag på 3¼ milliard kr., hvoraf alene til militæret medgår 1¼ milliard kr.

Jeg tror heller ikke, at dette forslag, selvom det blev gennemført, løser alle økonomiske problemer for vore mødre — der er mange andre problemer, der bør løses — men 300 kr. om året pr. barn vil betyde en uhyre hjælp for en familie, der hver dag kæmper for at holde hjemmet oven vande, vel at mærke hvis hjemmene og fortrinsvis moderen får pengene udbetalt. Jeg vil gerne gøre den højtærede socialminister opmærksom på, at som det er nu, får mødrene ikke børnetilskuddet udbetalt; det er, som jeg før har påtalt det, et middel til at inddrive skatter med. Og det må jo være sådan, man ønsker det, ellers havde man ikke kædet børnetilskudsordningen sammen med en skattereform. Det er det, vi med vort forslag ønsker at få ændret. Mit parti står ikke alene med dette krav. Kvindeorganisationerne har rettet henvendelse til regering og folketing om at lade børnetilskuddet udbetale til mødrene, og tusinder af kvinder fra alle samfundslag landet over ønsker det samme.

Det kan heller ikke være tilfredsstillende, at børnetilskuddet ophører, når børnene er 16 år; da går børnene enten i skole eller er i lære, og de kan ikke ernære sig selv. På den baggrund skal man se vort forslag, og jeg retter en henvendelse til alle tingets medlemmer om at støtte os i vort krav om et ordentligt børnetilskud.

Kjældgaard: Som ordfører for mit parti kan jeg ikke andet end give udtryk for sympati for de tanker, der er nedfældet i det foreliggende lovforslag. Disse tanker går jo ud på det, vi altid har gjort os til talsmænd for: en forhøjelse af det kontante